

[Landbrugsministeren.]

og derfor må betyde en omkostningsbegrænsning. En sådan er af meget stor interesse specielt for landets eksporterhverv, og ikke mindst for landbruget, og det er under denne synsvinkel, man må se de forslag, der her er til forhandling.

Må jeg dernæst sige et par ord om forhandlingsformen, som har været bragt stærkt ind i billedet i dag både af de ærede ordførere for venstre og de uafhængige og af det ærede medlem hr. Anders Andersen.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Anders Andersen, at den fremstilling, han her gav, dækker en del af det passerede, men ikke det hele. Det første møde, jeg havde med landbruget, fandt sted den 8. februar, og på dette første møde redegjorde jeg for regeringens planer, idet jeg sagde, at regeringen tilsigtede en helhedsløsning, og i denne helhedsløsning ville det være rimeligt, at landbrugets ordninger indgik med samme beløb eller holdtes inden for, jeg brugte udtrykket i det store og hele samme beløbsramme som hidtil. Jeg tilføjede, at det var min agt at foreslå en omlægning af den kontante del af støtten, så den fik mere langvarig virkning, et længere sigte end den nuværende, og jeg pegede dér på en overflytning til eksportfremmende foranstaltninger. Jeg ønskede at føre beløbet over til mejerirationaliseringen, og alle, der har gennemgået lovforslagene, vil have set, at det er det, lovforslagene bygger på.

Det er altså ikke rigtigt, at landbruget ikke havde fået meddelelse om, hvad der var regeringens sigte her. Det fik det allerede i første møde, selv om jeg ikke den dag var i stand til at gøre rede for den nærmere udformning, opstillingen af de enkelte tal for de enkelte poster. På dette møde henstillede jeg til landbruget at medvirke til den hurtigst mulige behandling af hensyn til alle de andre spørgsmål, der skulle klares. Landbruget var velvilligt stemt heroverfor, men var ikke i stand til at deltage i et møde, man mente kunne have nogen mening, før den 19. februar, altså 11-12 dage senere.

Jeg regnede i begyndelsen med, at landbruget ville komme med et oplæg på dette møde, men var nok klar over, jo nærmere vi kom mødedagen, at landbruget ikke syntes, det var i stand dertil. På mødet, hvor vi drøftede sagerne i almindelighed, kom der

et forslag fra kompensationsudvalget — jeg tør ikke sige, det var fra kompensationsudvalget, men fra Landbrugsrådets præsident, det ærede medlem hr. Anders Andersen — hvori man foreslog oprettelse af en dispositionsfond. Det er altså i og for sig den eneste sikre tilkendegivelse fra landbruget, og det er der i de foreliggende lovforslag taget hensyn til.

Ved mødet den 19. februar spurgte jeg landbrugets repræsentanter, om vi ikke kunne mødes igen den 22. — det var altså den fredag, da mødet i statsministeriet mellem de 4 forligspartier og regeringen blev holdt — men trods en indtrængende henstilling fra min side var landbruget ikke i stand hertil. Jeg bebrejder ikke landbruget noget i denne henseende, men jeg peger på, at det var faktisk min eneste praktiske mulighed for forud at kunne have meddelt landbruget, hvilke lovforslag jeg ville fremsætte. Det vidste jeg ikke i enkeltheder tirsdag den 19., og jeg vidste ikke, at mødet mellem regeringen og forligspartierne fik et forløb, der bevirkede, at forslag som led i en helhedsløsning skulle fremsættes senest den mandag, vi nu har overstået. Jeg vil gerne tilføje, at jeg er så stor en tilhænger af helhedsløsning, at jeg ikke ønskede i mindste måde at bidrage til, at en sådan løsning ikke skulle kunne gennemføres, og at jeg derfor var parat til at give mit bidrag i form af et forslag om en landbrugsordning.

Jeg skal gerne her gentage en beklagelse af, at det formede sig sådan, at forhandlingerne rent faktisk ikke kunne finde sted, men jeg synes dog, også for historiens skyld — som det vist er udtrykt i dag — at det skal siges, at jeg ikke ene er skyldig i dette forløb.

Må jeg så tilføje, at der siden har været holdt et møde i landbrugsministeriet mellem landbrugets organisationer og mig, hvor vi drøftede kornordning, og vi har aftalt nyt møde, hvor vi kan fortsætte drøftelserne; i øvrigt har repræsentanter for landbrugets organisationer som alle andre ret til at møde i det folketingsudvalg, der bliver nedsat efter denne sags behandling — en ret, som jeg går ud fra de vil benytte sig af. For det ærede medlem hr. Anders Andersens vedkommende er det jo ikke nødvendigt dér at møde som organisationsrepræsentant, idet jeg går ud fra som